

6 de Març de 1948
Estimada Mercè - Amb tota sinceritat vull contestar la
Teua carta d'ahir. En acabar de llegir-la estava tot
augmuntat, i vaig agafar la ploma per demanar-te
d'estar per-la. Tan lletja em semblava. Però vaig
pensar: - serà millor que ens ho parlem honestament
doprat. Vaig fer una estona de va; i la meua, però
els déus no em feren la meua de tan bon al
tenir cos. Estaves plorant, i jo de bona i sana
havia anat a saltar sota la plomada. Aquest matí
jo no em heia anat al gimnàs, ni he fet
res més, i he tornada a llegir i he vist que no
ni hi va per em mirar-se, i que podia donar-me
per satisfet només que em donés una
única única d'explicacions
Es que de bona te has pogut veure que
jo no em sentiria me petit, o malat, de veure't
a tu contenta? Has pogut pensar que a mi

Amor

podria dolche m que me amic ten - i encara
que heu el meos massa - , hagues sentit
he d una operacio delicada, i s'hagues anat
d una mala malaltia? El que m'estranya e
que si heu pogut imaginar que jo era una
cosa tan menys realle encara m'hagis
pogut considerar el teu amic.

Parles del meu porat; de la meua cara. Realment,
el meu porat i la meua cara em juguen molt
males passades, i tradueixen sempre molt ma
la ment el que passa dintre meu. No se quins
van ser llavors, perquè no tinc el costum de
fixar-me hi. Recordo que ja era hora em despe
dit i tu vas retenir amb una alegria, a
manierant-me una bona nova extraordinaria.
- Què deu passar, vas pensar? Quan em vas dir
el motiu de la teua joia, la vas trobar molt just.

6-VI-316.

picada però, no he pas d'amaçante que jo no
havia deparat per a una alegria major, per
a mi, és clar - ~~No és que~~ No puc veure
que imaginessis que allò em contraria, i
ves que ni ho has dit, era sense pensar-ho. No
vull veure que em tens per un monstre. Però
és evident que, no havent vist en quin
més que un panell de vidres, i no havent
tingut amb ell més que mitja dotena de
parantes, la meua abeccion envers ell no pot
pas ser tan intensa com la teua. Per
tant, he de veure en la possibilitat que la
meua importan no tinguis el grau d'abús
que tu esperaves. Davia ser així, no vull
admetre. El que no me admets és que a
hores d'ara tu ho interpretessis com un vell
gaber com - gelosia? enveja? antipatia

6-01-51

2

agressiva envers el teu amic? Per Déu, Merce, pots
considerar-me una mica millor, per saber
les coses que poden fer-me, les que poden
placarme, i les que m'han de aixidar
indiferent! Tu saps que qualsevol cosa
que m'igni una alegria per tu, soletot
sí, al mateix temps me és cap mal!
Per a mi, ha d'esser ^{per mi} una alegria rebuda,
més utilitida potser, però certa. I en canvi,
saps que m'ha de ser desagradable de
que em diguin per un sectari esquista
i tancat. Quina mala volença he de
tenir jo al teu quina que no m'ha fet
cap mal? Per què m'ha de ferir que
ell estigui ho, i es recordi de tu? Per què

6-VI-38

26

Perquè vas de Jerusalem - me pardo d'haver-me
de manifestat la teua alegria? Si ho entenc
que em pergin.

Be, ara em duren la teua escriptura. Potser
valdria més que no t'enviés aquesta carta.
Veig que etàs tan lluny d'imaginar la
redreçada que et can a solhe... Però, ja
etàs, i no em veig amb cor de començar
de cap i de nou - sobretot no em demanaria
mai pardo de res. No se, ho has tan sovint,
i per coses tan sovint, que hauré de pensar
que és una de les teues múltiples logne
terres. I es més per avui. Pardo,

Volaries enviar-me aquells billets de
les plens des tardins? No etic bent
una casa, i una soci ja al jaici.

6-VI-38₃

Mària S